

**การศึกษาข้อผิดพลาดการใช้นามวลีภาษาไทยของนักศึกษาจีน วิชาเอก
ภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี**
**A STUDY OF THE ERRORS IN THAI NOUN PHRASE USAGE OF SECOND –
YEAR THAI – MAJORED CHINESE STUDENTS AT GUANGXI UNIVERSITY FOR
NATIONALITIES**

หลี่ Chunxiao* จินตนา พุทธเมตตา

Li Chunxiao, Jintana Puttamata*

สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Department of Thai and Oriental Language, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University, Thailand.

**Corresponding author, E-mail: sangsangnanning@126.com*

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาข้อผิดพลาดการใช้นามวลีภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 คณะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี สาธารณรัฐประชาชนจีน

ผลของการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดการใช้นามวลีในงานเขียนเรียงความจำนวน 110 ชิ้นงาน ของนักศึกษาจีนนั้น ผู้วิจัยสามารถจำแนกลักษณะข้อผิดพลาดออกเป็น 6 ประเภท คือ การลำดับคำผิด การใช้คำผิด การใช้คำฟุ่มเฟือย การสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี การใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท และการใช้อนุภาคย่อกุณศัพท์ไม่ถูกต้อง สาเหตุที่เกิดข้อผิดพลาดเหล่านี้เนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ ภาษาระหว่างสองระบบภาษา นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยยังไม่มาก นักศึกษาเข้าใจไวยากรณ์ภาษาไทยไม่ชัดเจน และนักศึกษาไม่รอบคอบจึงเขียนคำขาดหายไป เป็นต้น

จากลักษณะข้อผิดพลาดทั้ง 6 ประเภทดังกล่าว จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้นามวลี ของนักศึกษาจีนมีทั้งหมด 220 ครั้ง ข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีของนักศึกษาจีนที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำผิด มีจำนวน 67 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.45 รองลงมาคือ การใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท มีจำนวน 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.36 รองลงมาคือ การลำดับคำผิด มีจำนวน 45 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.45 รองลงมาคือ การใช้คำฟุ่มเฟือย มีจำนวน 30 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 13.64 รองลงมาคือ การสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี มีจำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.46 ข้อผิดพลาด ที่พบน้อยที่สุดคือการใช้อนุภาคย่อกุณศัพท์ไม่ถูกต้อง มีจำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.64

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาด นามวลี นักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย

Abstract

The objective of this research is to study the errors on the use of noun phrase made by 2nd-year Chinese students majoring in Thai from Guangxi University, the Republic of China.

From 110 essays written by these students, six types of errors are found: the misordering error, the wrong use of words, the redundancy, the misspelling error, the omission error, and the wrong use of adjectival phrase. The causes of these errors are: the interference of mother tongue, the interlingual interference, the narrow vocabulary, the students' unclear understanding of Thai grammar rules, and the students' indiscretion.

The result of the analysis shows that these six types of errors occur 220 times. The order of occurring error from the most to the least is as follows: the wrong use of words 67 times (30.45%), the omission error 47 times (21.36%), the misordering error 45 times (20.45%), the redundancy 30 times (13.64%), the misspelling error 23 times (10.46), and the wrong use of adjectival phrase 8 times (3.64).

Keywords: Errors, Noun Phrase, Thai – Majored Chinese Students

บทนำ

ภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะสำคัญบางประการที่คล้ายคลึงกัน แม้ว่าจะอยู่ในตระกูลต่างกัน ดังที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ [1] อธิบายว่าภาษาไทยจัดอยู่ในภาษาตระกูลไท-กะได ส่วนภาษาจีนจัดอยู่ในภาษาตระกูลจีน-ทิเบต

ภาษาตระกูลทั้งสองนี้มีลักษณะสำคัญบางส่วนที่คล้ายคลึงกัน เช่น ต่างก็ได้ชื่อว่าเป็นภาษาคำโดด ในด้านระบบเสียงต่างก็เป็นภาษาวรรณยุกต์ ในด้านระบบไวยากรณ์ต่างก็มีการเรียงคำแบบ ประธาน-กริยา-กรรม ตัวอย่างเช่น

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการเรียงคำในภาษาไทยและภาษาจีน

การเรียงคำในประโยคภาษาไทย	การเรียงคำในประโยคภาษาจีน
(1) ฉัน -- กิน -- ข้าว ประธาน กริยา กรรม	(3) 我 -- 吃 -- 饭 (ฉัน -- กิน -- ข้าว) ประธาน กริยา กรรม
(2) เขา -- เป็น -- คนไทย ประธาน กริยา กรรม (คำหลัก/คำขยาย)	(4) 他 -- 是 -- 泰国人 (เขา -- เป็น -- ไทย/คน) ประธาน กริยา กรรม (คำขยาย/คำหลัก)

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยกับภาษาจีนมีการลำดับภาคประธาน กริยา และกรรมเหมือนกัน ดังปรากฏในตัวอย่าง (1)(2) แต่เนื่องจากทั้งสองภาษาอยู่ในตระกูลที่ต่างกัน ย่อมมีลักษณะสำคัญบางส่วนแตกต่างกัน เช่น ตำแหน่งคำขยาย ภาษาไทยจะวางคำขยายไว้

หลังคำหลักเสมอ แต่ภาษาจีนคำขยายจะอยู่ในตำแหน่งที่วางไว้หน้าคำหลักเสมอ ดังปรากฏในตัวอย่าง (3)(4) ลักษณะนี้จะเห็นได้ชัดเจนมากในโครงสร้างนามวลี ดังตัวอย่างในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ตัวอย่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาจีน

โครงสร้างนามวลีภาษาไทย	โครงสร้างนามวลีภาษาจีน
(1) โต๊ะ/กลม คำหลัก/คำขยาย	(2) 圆/桌 “โต๊ะกลม” (กลม/โต๊ะ) คำขยาย/คำหลัก
(3) เสื้อ/สอง-ตัว คำหลัก/คำขยายที่เป็นคำจำนวน-คำขยายที่เป็นคำ ลักษณนาม	(4) 两件/衣服 “เสื้อสองตัว” (สอง-ตัว/เสื้อ) คำขยายที่เป็นคำจำนวน-คำขยายที่เป็นคำลักษณนาม/ คำหลัก

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การวางคำหลัก และคำขยายของนามวลีในทั้งสองภาษาจะสลับกัน กล่าวคือคำขยายในนามวลีของภาษาไทยอยู่หลังคำหลัก คำขยายในนามวลีของภาษาจีนอยู่หน้าคำหลัก

จากการที่ผู้วิจัยสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยเป็นเวลาประมาณ 7 ปี ณ มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้สังเกตเห็นการใช้นามวลีของนักศึกษาจีนในการเขียนและการพูด พบว่ามีปัญหาการเรียงลำดับคำในนามวลีไม่ถูกต้องเสมอ ทั้งนี้อาจเกิดจากภาษาจีนซึ่งเป็นภาษาแม่เข้าแทรกแซงในการเรียนภาษาไทย ตัวอย่างเหล่านี้สอดคล้องกับแนวความคิดเปรียบเทียบภาษาสองภาษาเพื่อนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของลาโต [2] ซึ่งกล่าวว่าในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจะพบว่าลักษณะของภาษาใหม่ที่เรียนนั้นมีทั้งยากและง่าย ส่วนที่ง่ายก็คือ ลักษณะที่มีความคล้ายคลึงกับภาษาแม่ของผู้เรียน และส่วนที่ยากก็คือลักษณะที่แตกต่างจากภาษาแม่ ฉะนั้นหากผู้สอนสามารถเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศ ก็จะสามารถมองเห็นปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการเรียนของผู้เรียนได้ชัดเจนขึ้น จากแนวคิดดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยพยายามหาแนวทางแก้ไขปัญหเหล่านี้ตั้งแต่นั้น เพื่อวางพื้นฐานการใช้นามวลีที่ถูกต้องให้แก่นักศึกษา เมื่อเรียนต่อในระดับสูงจะได้ไม่เกิดปัญหาการใช้นามวลีอีกต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดการใช้นามวลีของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี
2. เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้แก้ไขปัญหาในการสอนนามวลีให้แก่ นักศึกษาจีน
3. เพื่อให้ นักศึกษามีพื้นฐานและพัฒนาทักษะการเขียนโดยใช้นามวลีได้อย่างถูกต้อง

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง คือ นักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของคณะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี สาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 22 คน
2. กำหนดหัวข้อเรียงความ 5 หัวข้อ ดังนี้
 - 2.1 ครอบครัวของเรา
 - 2.2 มหาวิทยาลัยของเรา
 - 2.3 เพื่อน
 - 2.4 การท่องเที่ยว
 - 2.5 ความใฝ่ฝัน

สาเหตุที่ต้องกำหนดหัวข้อข้างต้น เพราะเป็นหัวข้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันใกล้ตัว นักศึกษาสามารถเขียนบรรยายลักษณะของบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ที่ได้พบในชีวิตจริง ซึ่งสอดคล้องกับความสนใจ ความรู้ และประสบการณ์ของนักศึกษา

นักศึกษาจึงเขียนได้ง่ายเพราะศัพท์ที่ใช้ในการเขียนเรื่องเหล่านี้ ผู้เรียนได้เรียนแล้วในวิชาภาษาไทยเบื้องต้น

3. กำหนดให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 22 คน เขียนเรียงความคนละ 5 เรื่อง ความยาวไม่น้อยกว่า 10 บรรทัด

4. นำเรียงความทั้งหมด 110 ชิ้นงานของกลุ่มตัวอย่างมาตรวจเพื่อหาข้อผิดพลาด ซึ่งพบว่า มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 220 ครั้ง

5. นำข้อผิดพลาดทั้งหมดมาวิเคราะห์ ลักษณะความผิดพลาด

6. หาความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาดแต่ละชนิด เพื่อให้เห็นว่า มีข้อผิดพลาดประเภทใดมากที่สุด และเกิดจากสาเหตุใด

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้นามวลีในงานเขียนเรียงความ จำนวน 110 ชิ้นงานของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 22 คน ผู้วิจัยได้พบ ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้นามวลี 6 ประเภท ดังนี้

1. การลำดับคำผิด

ลักษณะข้อผิดพลาดในการลำดับคำผิดเกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่เข้าใจหลักในการเรียงลำดับคำในโครงสร้างนามวลี เท่าที่พบงานเขียนเรียงความของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

1.1 การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก มีจำนวน 15 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้
ตัวอย่าง : บ้านของหนูอยู่ที่กว้างซีกู่ย่ก่างคะ
แก้ไขเป็น : กู่ย่ก่างกว้างซี
ตัวอย่าง : มีประโยชน์สำหรับความรู้ของเรา
และความสามารถ

แก้ไขเป็น : ความรู้และความสามารถของเรา

1.2 การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ มีจำนวน 1 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : พ่อแม่สนใจดิฉันมากกว่า
คนลูกอื่น

แก้ไขเป็น : ลูกคนอื่น

1.3 การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยจำนวน มีจำนวน 9 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : ไม่ใช่ทั้งหมดพวกเขาเป็นเพื่อนจริงๆ

แก้ไขเป็น : พวกเขาทั้งหมด

ตัวอย่าง : ตอนนั้นสามคนเราชอบอยู่ด้วยการจริงๆ

แก้ไขเป็น : เราสามคน

1.4 การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยขยายเสริม มีจำนวน 4 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : แต่ว่าส่วนมากนักศึกษาเรียนที่มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี

แก้ไขเป็น : นักศึกษาส่วนมาก

ตัวอย่าง : คุณแม่เป็นคนธรรมดาธรรมดา ไม่ใช่แม่บ้าน

แก้ไขเป็น : ธรรมดาธรรมดา

1.5 การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + อนุพจน์คุณศัพท์ มีจำนวน 1 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : แต่ตอนนี้คนอยู่ที่หมู่บ้านจำนวนน้อยลงไป

แก้ไขเป็น : จำนวนคนที่อยู่ในหมู่บ้าน

1.6 การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ + หน่วยจำนวน มีจำนวน 5 ครั้ง

ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : มหาวิทยาลัยเรามีสระหนึ่งสายยาวๆ

แก้ไขเป็น : สระยาวแห่งหนึ่ง

ตัวอย่าง : ฉันมีสองเพื่อนสนิทมาก

แก้ไขเป็น : เพื่อนสนิทสองคน

1.7 การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + อนุพจน์คุณศัพท์ + หน่วยจำนวน มีจำนวน 6 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่าง : ที่เก่าพอมีสามอาคารที่สูงที่สุดคือ
หอพักของอาจารย์
- แก้ไขเป็น : อาคารที่สูงที่สุดสามหลัง
- ตัวอย่าง : ตอนนั้นฉันยังสามเพื่อนที่แท้จริง
เราสามัคคีอยู่ด้วยการ
- แก้ไขเป็น : เพื่อนที่แท้จริงสามคน

1.8 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง

หน่วยหลัก + หน่วยจำนวน + หน่วยขยายเสริม
มีจำนวน 1 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่าง : หนูหวังว่าวันข้างหน้าจะมีโอกาส
ไปเป็นอาจารย์อาสาสมัครที่
ประเทศไทยคนหนึ่ง
- แก้ไขเป็น : อาจารย์อาสาสมัครคนหนึ่งที่
ประเทศไทย

1.9 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง

หน่วยหลัก + หน่วยจำนวน + อนุพากย์
คุณศัพท์ มีจำนวน 1 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่าง : นี่เป็นเพื่อนชีวิตของฉันพบตัวเลขสอง
- แก้ไขเป็น : เพื่อนสองคนที่ฉันได้พบในชีวิต

1.10 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง

หน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ + อนุพากย์
คุณศัพท์ มีจำนวน 1 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่าง : จนกระทั่งฉันโตขึ้นแล้วและมาถึง
นอกโลกที่ใหญ่
- แก้ไขเป็น : โลกภายนอกที่กว้างใหญ่

1.11 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง

ที่หน่วยหลักไม่ได้ปรากฏ มีแต่หน่วยจำนวน
มีจำนวน 1 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่าง : มหาวิทยาลัยของเรามีคณะ 20
- แก้ไขเป็น : 20 คณะ

2. การใช้คำผิด

2.1 การใช้คำผิดความหมาย เกิดจาก

สาเหตุที่นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ยังไม่มาก
นักศึกษาไม่เข้าใจความหมายของคำที่เขียน
และนักศึกษาได้รับอิทธิพลจากภาษาจีนเข้ามา
แทรกแซง มีจำนวน 50 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่าง : แม่ปลอมของหนูสุขภาพไม่ดี
- แก้ไขเป็น : แม่เลี้ยงของหนู

- ตัวอย่าง : เมืองก๊วยหลินมีภูเขาข้างนาสิก
- แก้ไขเป็น : ภูเขาขวางข้าง

2.2 การใช้คำลักษณะนามผิด เกิดจาก

สาเหตุที่นักศึกษาไม่เข้าใจหลักการใช้ลักษณะนาม
มีจำนวน 12 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่าง : น้องสาวที่หนึ่งเป็นลูกขยันที่สุด
ในพื้นที่หาลูก
- แก้ไขเป็น : พี่น้องห้าคน
- ตัวอย่าง : ฉันมีความใฝ่ฝันสองตัว
- แก้ไขเป็น : ความใฝ่ฝันสองอย่าง

2.3 การใช้คำเชื่อมผิด เกิดจากสาเหตุ

ที่นักศึกษาไม่เข้าใจหลักการใช้คำเชื่อม มีจำนวน
5 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่าง : ตั้งแต่เราเกิดมามีกันอยู่ด้วยกัน
กับเรา และนับว่าเป็นเพื่อนที่แรก
ของเรา
- แก้ไขเป็น : เพื่อนคนแรกของเรา
- ตัวอย่าง : เพื่อนเป็นส่วนหนึ่งสำคัญของชีวิตเรา
- แก้ไขเป็น : ส่วนสำคัญสำหรับชีวิตเรา

3. การใช้คำฟุ่มเฟือย

ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้คำฟุ่มเฟือย
เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่ประหยัดถ้อยคำ
นักศึกษาไม่เข้าใจความหมายของคำ และอิทธิพล
จากภาษาจีนเข้ามาแทรกแซง มีจำนวน 30 ครั้ง
ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่าง : คุณแม่เป็นคนผู้หญิงเก่ง
- แก้ไขเป็น : ผู้หญิงเก่ง
- ตัวอย่าง : ทุกวันเข้ามีนักศึกษาไปอ่านหนังสือ
ที่โน่น
- แก้ไขเป็น : ทุกเช้า

4. การสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี

4.1 การใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง

เกิดจากสาเหตุหลายประการ อาจเกิดจากนักศึกษา
ออกเสียงไม่ถูกต้องหรือไม่รอบคอบ จึงเขียนไม่ถูกต้อง
และนักศึกษาไม่รอบคอบจึงสะกดคำขาดตก
มีจำนวน 3 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ตัวอย่าง : เราควรไปเที่ยวที่ฝั่งทะเล
- แก้ไขเป็น : ชายทะเล

ตัวอย่าง : ข้อบกพร่องของคุณพ่อ
แก้ไขเป็น : ข้อบกพร่องของคุณพ่อ

4.2 การใช้สระไม่ถูกต้อง เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาออกเสียงสระบางตัวไม่ถูกต้อง และนักศึกษาขาดการฝึกฝนในการใช้สระ - ใ กับสระ -ไ มีจำนวน 7 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : ความใฝ่ฝันของทุกคนเราเป็นจุด
แสวงในทางทำให้เราไม่หลงทาง

แก้ไขเป็น : ความใฝ่ฝันของเราทุกคน

ตัวอย่าง : มีร้านขายการกินเยอะ

แก้ไขเป็น : ร้านขายของกิน

4.3 การใช้ตัวสะกดไม่ถูกต้อง เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาสับสนในเรื่องมาตราตัวสะกด นักศึกษาเขียนตัวสะกดตามเสียงอ่านโดยไม่นึกถึงความหมายของคำ และนักศึกษาเขียนตัวสะกดขาดตก มีจำนวน 11 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : เราसानคนก็นั่งรถไฟใต้ดินกลับไป
ไปบ้าน

แก้ไขเป็น : เราสามคน

ตัวอย่าง : มีสระหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงอยู่จังหวัด
ของเรา

แก้ไขเป็น : จังหวัดของเรา

4.4 การใช้วรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษามันเสียงวรรณยุกต์ผิด และนักศึกษาเขียนตัวสะกดขาดตก มีจำนวน 2 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : ทุกปีเรามีลัยๆ นักศึกษาเรียน
จบจากมหาวิทยาลัยเรา

แก้ไขเป็น : นักศึกษาหลายคน

ตัวอย่าง : มหาวิทยาลัยเรามีสระหนึ่งสายยาวๆ

แก้ไขเป็น : สระยาวๆ แห่งหนึ่ง

5. การใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท

5.1 การขาดคำลักษณะนาม เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่ชินกับการใช้ลักษณะนามร่วมกับคำจำนวน ไม่รู้โครงสร้างของนามวลี มีจำนวน 24 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : มีสระหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงอยู่จังหวัด
ของเรา

แก้ไขเป็น : สระแห่งหนึ่ง

ตัวอย่าง : ดิฉันมีเพื่อนที่รักหนึ่ง

แก้ไขเป็น : เพื่อนที่รักคนหนึ่ง

5.2 อากาณนามที่ขาดคำว่า “การ” หรือ “ความ” เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่รู้หลักการใช้อากาณนาม มีจำนวน 8 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : ผ่อนคลายกดดันที่อยู่ชีวิตประจำวัน

แก้ไขเป็น : ความกดดันในชีวิตประจำวัน

ตัวอย่าง : พัฒนาของเงินเร็วมาก

แก้ไขเป็น : การพัฒนาของเงิน

5.3 การขาดคำประเภทอื่นๆ เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ นักศึกษาไม่เข้าใจความหมายของคำ และนักศึกษาเขียนคำขาดตกไป มีจำนวน 15 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : ชาวบ้านอิจฉาท่านสองมากเลย

แก้ไขเป็น : ท่านทั้งสอง

ตัวอย่าง : เพื่อนเป็นมหาศาลของเรา

แก้ไขเป็น : สมบัติมหาศาลของเรา

6. การใช้อนุพากย์คุณศัพท์ไม่ถูกต้อง

ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้อนุพากย์คุณศัพท์ไม่ถูกต้อง เท่าที่พบในข้อมูลมีไม่มาก มีจำนวน 8 ครั้ง เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ไทยยังไม่มาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง : เราควรไปเที่ยวที่เมืองที่จะหิมะตก

แก้ไขเป็น : เมืองที่หิมะจะตก

ตัวอย่าง : คนที่ไม่เป็นสายเลือดกัน

แก้ไขเป็น : คนที่ไม่ใช้สายเลือดเดียวกัน

จากการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้นามวลีในงานเขียนเรียงความทั้ง 6 ประเภท ดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำข้อผิดพลาดดังกล่าวมาหาคำความถี่ ซึ่งคิดเป็นจำนวนครั้ง และคำร้อยละของข้อผิดพลาดแต่ละลักษณะ โดยเสนอเป็นตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 จำนวนครั้งและค่าร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดในการลำดับคำผิด

ข้อผิดพลาดการลำดับคำ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก	15	33.33
การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์	1	2.22
การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยจำนวน	9	20.00
การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยขยายเสริม	4	8.89
การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + อนุพากย์คุณศัพท์	1	2.22
การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ + หน่วยจำนวน	5	11.11
การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + อนุพากย์คุณศัพท์ + หน่วยจำนวน	6	13.33
การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยจำนวน + หน่วยขยายเสริม	1	2.22
การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยจำนวน + อนุพากย์คุณศัพท์	1	2.22
การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ + อนุพากย์คุณศัพท์	1	2.22
การลำดับคำผิดในโครงสร้างที่หน่วยหลักไม่ได้ปรากฏ มีแต่หน่วยจำนวน	1	2.22
รวม	45	100

จากตารางที่ 3 จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการลำดับคำมีจำนวนทั้งหมด 45 ครั้ง ข้อผิดพลาดในการลำดับคำที่พบมากที่สุดคือ การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก มีจำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาคือ การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยจำนวน มีจำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.00 ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์

การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยจำนวน + หน่วยขยายเสริม การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยจำนวน + อนุพากย์คุณศัพท์ การลำดับคำผิดในโครงสร้างหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ + อนุพากย์คุณศัพท์ และการลำดับคำผิดในโครงสร้างที่หน่วยหลักไม่ได้ปรากฏ มีแต่หน่วยจำนวน มีจำนวน 1 ครั้ง เท่านั้น

ตารางที่ 4 จำนวนครั้งและค่าร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้คำผิด

ข้อผิดพลาดการใช้คำผิด	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
การใช้คำผิดความหมาย	50	74.63
การใช้คำลักษณะนามผิด	12	17.91
การใช้คำเชื่อมผิด	5	7.46
รวม	67	100

จากตารางที่ 4 จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้คำผิดมีจำนวนทั้งหมด 67 ครั้ง ข้อผิดพลาดในการใช้คำผิดที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำผิดความหมาย มีจำนวน 50 ครั้ง คิดเป็น

ร้อยละ 74.63 รองลงมาคือ การใช้คำลักษณะนามผิด มีจำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.91 ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือการใช้คำเชื่อมผิด มีจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.46

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดในการสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี

ข้อผิดพลาดในการสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
การใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง	3	13.04
การใช้สระไม่ถูกต้อง	7	30.43
การใช้ตัวสะกดไม่ถูกต้อง	11	47.83
การใช้วรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง	11	7.70
รวม	23	100

จากตารางที่ 5 จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี มีจำนวนทั้งหมด 23 ครั้ง ข้อผิดพลาดในการสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธีที่พบมากที่สุดคือ การใช้ตัวสะกดไม่ถูกต้อง มีจำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ

47.83 รองลงมาคือ การใช้สระไม่ถูกต้อง มีจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.43 ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือการใช้วรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง มีจำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.70

ตารางที่ 6 จำนวนครั้งและค่าร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท

ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
การขาดคำลักษณะนาม	24	51.06
อาการนามที่ขาดคำว่า “การ” หรือ “ความ”	8	17.02
การขาดคำอื่นๆ	15	31.92
รวม	47	100

จากตารางที่ 6 จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท มีจำนวนทั้งหมด 47 ครั้ง ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบทที่พบมากที่สุดคือ การขาดคำลักษณะนาม มีจำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.06

รองลงมาคือ การขาดคำอื่นๆ มีจำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.92 ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคืออาการนามที่ขาดคำว่า “การ” หรือ “ความ” มีจำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.02

ตารางที่ 7 จำนวนครั้งและค่าร้อยละของชนิดข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีของนักศึกษาจีน

ชนิดข้อผิดพลาด	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
การลำดับคำผิด	45	20.45
การใช้คำผิด	67	30.45
การใช้คำฟุ่มเฟือย	30	13.64
การสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี	23	10.46
การใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท	47	21.36
การใช้อุปากย์คุณศัพท์ไม่ถูกต้อง	8	3.64
รวม	220	100

จากตารางที่ 7 สรุปได้ว่า จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีของนักศึกษาจีนมีจำนวนทั้งหมด 220 ครั้ง ข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีของนักศึกษาจีนที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำผิด มีจำนวน 67 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.45 รองลงมาคือ การใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท มีจำนวน 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.36 ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือการใช้อุปากย์คุณศัพท์ไม่ถูกต้อง มีจำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.64

สรุปและอภิปรายผล

1. การลำดับคำผิด จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการลำดับคำมีจำนวนทั้งหมด 45 ครั้ง

ลักษณะข้อผิดพลาดในการลำดับคำผิดเกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่เข้าใจหลักการเรียงลำดับคำในโครงสร้างนามวลี ซึ่งอาจเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เช่น

“บ้านของหนูอยู่ที่กว้างซีกู่ก่าง”

ในที่นี้ “กว้างซี” เป็นมณฑล “กู่ก่าง” เป็นเมือง ควรแก้เป็น “กู่ก่างกว้างซี” การที่นักศึกษาเรียงลำดับคำผิด เพราะในภาษาจีน มีการเรียงลำดับคำว่า “广西贵港 (กว้างซีกู่ก่าง)” ซึ่งมีการลำดับคำสลับที่กับการลำดับคำในภาษาไทย นักศึกษาเกิดความเคยชินทำให้ละเลยกฎเกณฑ์การลำดับคำในภาษาไทย

นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาได้เรียนรู้ลักษณะใหม่ๆ เกี่ยวกับการลำดับคำของภาษาไทย โดยการสรุปกฎเกณฑ์เอาเองแล้วนำไปใช้ในการลำดับคำของภาษาไทย แต่ที่จริงแล้วเป็นการประยุกต์ใช้ที่ไม่ถูกต้อง เช่น

“มหาวิทยาลัยเรามีสระหนึ่งสายยาวๆ”

ในที่นี้ควรแก้เป็น “สระยาวแห่งหนึ่ง” นักศึกษาเข้าใจว่าการลำดับคำของนามวลีภาษาไทยกับภาษาจีนสลับกัน คือหน่วยขยายในนามวลีภาษาไทยอยู่หลังหน่วยหลัก ในที่นี้ จึงวางหน่วยหลัก คือคำว่า “สระ” ได้อย่างถูกต้อง แต่ไม่เข้าใจว่าในหน่วยขยายถ้ามีคำขยายมากกว่าหนึ่งคำ จะมีการลำดับคำอย่างไร จึงเรียงตามภาษาจีน “一个狭长的” เป็น “หนึ่งสายยาวๆ” ซึ่งลักษณะข้อผิดพลาดนี้สอดคล้องกับทฤษฎีภาษาระหว่างสองภาษาของเซลินเกอร์ [3] คือ ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนจะสร้างระบบไวยากรณ์ ซึ่งมีลักษณะของการใช้กฎร่วมกันระหว่างสองภาษา คือ ระบบภาษาแม่และระบบภาษาซึ่งกำลังเรียนอยู่ เรียกภาษานี้ว่าภาษาระหว่าง 2 ระบบภาษา มีลักษณะก้ำกึ่งกันระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง

2. การใช้คำผิด จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้คำผิดมีจำนวนทั้งหมด 67 ครั้ง

2.1 การใช้คำผิดความหมาย เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ยังไม่มากนักศึกษาพยายามใช้ภาษาไทยเพื่อสื่อความหมายแต่คำไม่ออก จึงใช้ภาษาของตนมาอธิบาย เช่น

“แล้วก็มีคนเที่ยวประชาชนของต่างประเทศมาๆ”

ในที่นี้ภาษาไทยที่ถูกต้องควรแก้เป็น “นักท่องเที่ยวต่างประเทศ”

นอกจากนี้อาจเนื่องเกิดจากการเข้าใจความหมายของคำภาษาไทยยังไม่ลึกซึ้ง จึงใช้คำไม่ถูกต้อง เช่น

“เมืองก๊วยหลินมีภูเขาช้งนาสิก”

คำว่า “นาสิก” หมายความว่า จมูก ถ้าใช้กับช้ง ควรใช้คำว่า “วง” ในที่นี้นามวลีที่ถูกต้องคือ “ภูเขาวงช้ง”

นอกจากนี้อาจเกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาแปลภาษาจีนเป็นภาษาไทยแบบคำต่อคำ ทำให้ความหมายแปลกออกไปจากเดิม หรืออาจจะเสียความไปเลยก็ได้ เช่น

“ฉันจะพาน้องสาวที่ประตูดัดไปไปหาหมอที่โรงพยาบาลได้”

คำว่า “น้องสาวที่ประตูดัดไป” นักศึกษาแปลตามภาษาจีนคำว่า “隔壁家的妹妹” ภาษาไทยที่ถูกต้องควรแก้เป็น “น้องสาวเพื่อนบ้าน”

2.2 การใช้คำลักษณนามผิด เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่เข้าใจหลักการใช้ลักษณนาม เช่น

“เมืองซันหย้าของห่ายหนานเป็นไข่มุกอันหนึ่งอยู่ในจีน”

คำว่า “อัน” เป็นลักษณนามใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะแบนยาวหรือเป็นชิ้นเป็นแผ่นเป็นต้น ในที่นี้ควรแก้เป็น “เม็ด” ซึ่งเป็นลักษณนามใช้กับไข่มุก

2.3 การใช้คำเชื่อมผิด เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่เข้าใจหลักการใช้คำเชื่อม เช่น

“มหาวิทยาลัยมีสระหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียอยู่จังหวัดของเรา”

คำว่า “อยู่” เป็นคำกริยา ในที่นี้ควรใช้คำเชื่อม “ของ” เพื่อนำหน้าคำนาม “จังหวัดเรา” บอกความเป็นผู้ครอบครอง นามวลีที่ถูกต้องคือ “ชื่อเสียของจังหวัดเรา”

3. การใช้คำฟุ่มเฟือย จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้คำฟุ่มเฟือย มีจำนวนทั้งหมด 30 ครั้งเกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่ประหยัดถ้อยคำ และนักศึกษาไม่เข้าใจความหมายของคำ เช่น

“เธอเป็นคนดีจริงๆ ที่ดีสำหรับฉัน”

ในที่นี้ควรตัดคำว่า “ที่ดี” ออก เป็น “คนดีจริงๆ สำหรับฉัน”

นอกจากนี้ อาจเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ เช่น

“ทุกวันเข้ามีนักศึกษาไปอ่านหนังสือที่โน่น”

ในที่นี้ควรตัดคำว่า “วัน” ออก เป็น “ทุกเช้า” แต่เนื่องจากภาษาจีนใช้คำว่า “每天早上” นักศึกษาก็เลยใช้ตามภาษาจีนไป

4. การสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี มีจำนวนทั้งหมด 23 ครั้ง

4.1 การใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาออกเสียงไม่ถูกต้อง จึงเขียนไม่ถูกต้อง เช่น

“เราควรไปเที่ยวที่ฝั่งทะเล” คำว่า “ทะเล” ในที่นี้ใช้พยัญชนะต้นไม่ถูกต้องควรแก้เป็น “ทะเล”

นอกจากนี้ อาจเกิดจากนักศึกษาไม่รอบคอบจึงสะกดคำขาดตกไป เช่น

“ข้อบกพร่องของคุณพ่อ” คำว่า “ข้อบกพร่อง” “ในที่นี้ที่นักศึกษาเขียนพยัญชนะต้นบ ตกไป ควรแก้เป็น “ข้อบกพร่อง”

4.2 การใช้สระไม่ถูกต้อง เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาออกเสียงสระบางตัวไม่ถูกต้อง เช่น

“ท่านสองคุณไม่เคยทะเลาะกัน”

เนื่องจากนักศึกษาสับสนในการออกเสียงสระ โอะ กับเสียงสระ อุ จึงเขียนไม่ถูกต้อง ในที่นี้ คำว่า “คุณ” ควรแก้เป็น “คน”

นอกจากนี้ เนื่องจากนักศึกษาขาดการฝึกฝนในการใช้สระ - เ กับสระ - เ จึงเกิดข้อผิดพลาดในการใช้สระ - เ กับ สระ - เ เช่น

“ความใฝ่ฝันของทุกคนเราเป็นจุดแสงในทางทำให้เราไม่หลงทาง” คำว่า “ใฝ่” ในที่นี้ควรแก้เป็น “ใฝ่”

4.3 การใช้ตัวสะกดไม่ถูกต้อง เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาสับสนในเรื่องมาตราตัวสะกด เช่น

“เราสานคนกันั้นรถไฟใต้ดินกลับไปบ้าน”

เนื่องจากนักศึกษาออกเสียงสับสนมาตราแม่กกับแม่กน จึงเขียนคำว่า “สาม” เป็น “สาน”

นอกจากนี้ นักศึกษาเขียนตัวสะกดตามเสียงอ่านโดยไม่นึกถึงความหมายของคำ จึงทำให้เกิดผิดพลาด เช่น

“มีสระหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงอยู่จังหวัดของเรา”

คำว่า “จังหวัด” ในที่นี้ควรแก้เป็น “จังหวัด”

นอกจากนี้ อาจเกิดจากนักศึกษาเขียนตัวสะกดตกไป เช่น

“บางควาใฝ่ฝันเปลี่ยนเป็นความจริงคงจะยากมาก” คำว่า “ควา” ในที่นี้ควรแก้เป็น “ความ”

4.4 การใช้วรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาผันเสียงวรรณยุกต์ผิด เช่น

“ทุกปีเรามีล้ายๆ นักศึกษาเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเรา” คำว่า “ล้าย” ในที่นี้ควรแก้เป็น “หลาย”

นอกจากนี้ อาจเกิดจากนักศึกษาเขียนรูปวรรณยุกต์ขาดตกไป เช่น ในตัวอย่าง “มหาวิทยาลัยเรามีสระหนึ่งสายยาวๆ” คำว่า “หนึ่ง” ในที่นี้ควรแก้เป็น “หนึ่ง”

5. การใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท มีจำนวนทั้งหมด 47 ครั้ง

5.1 การขาดคำลักษณะนาม เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่ชินกับการใช้ลักษณะนามร่วมกับคำจำนวน เช่น

“ดิฉันมีเพื่อนที่รักหนึ่ง” ในที่นี้ควรเพิ่มคำลักษณะนาม “คน” เป็น “เพื่อนที่รักคนหนึ่ง”

5.2 อาการนามที่ขาดคำว่า “การ” หรือ “ความ” เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาไม่รู้หลักการใช้อาการนาม เนื่องจากหน่วยหลักในนามวลีภาษาจีนสามารถเป็นคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ได้ เพราะบางครั้งคำกริยาและคำคุณศัพท์ในภาษาจีนสามารถทำหน้าที่เดียวกับคำนามได้ โดยที่ไม่มีการเปลี่ยนรูปใดๆ ในตัวคำกริยาหรือคำคุณศัพท์นั้นๆ แต่ในนามวลีภาษาไทยหน่วยหลักไม่สามารถเป็นคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ได้ มักจะมีการบ่งชี้ด้วยอาการนามที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “การ” หรือ “ความ” เช่น

“พัฒนาของจีนเร็วมาก”

ในที่นี้ควรเพิ่มคำว่า “การ” เป็น “การพัฒนา”

“ทุกๆ คนควรมีปรารถนาหนึ่งที่สวยงาม”

ในที่นี้ควรเพิ่มคำว่า “ความ” เป็น “ความปรารถนา”

5.3 การขาดคำอื่นๆ อาจเกิดจากสาเหตุที่นักศึกษาได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ เช่น

“เราหาเจอได้โรงแรมเราสั่งไว้ก่อน”

นักศึกษาแปลตามภาษาจีน “我们预订的宾馆” เนื่องจากหน่วยขยายในนามวลีภาษาจีนสามารถเป็นคำกริยาได้ นักศึกษาจึงนำกฎเกณฑ์นี้มาใช้ในภาษาไทย ในที่นี้ ควรเพิ่มคำว่า “ที่” เพื่อนำหน้าประโยค “เราจองไว้ก่อน” ซึ่งจะเป็นหน่วยขยายที่เป็นอนุพากย์คุณศัพท์ในนามวลีภาษาไทย

นอกจากนี้ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาไม่เข้าใจความหมายของคำ เช่น

“มีกระแสที่สะอาดและมีดอกไม้ที่งดงาม”

นักศึกษาไม่เข้าใจว่ากระแสหมายถึงน้ำหรือลมเป็นต้นที่ไหลหรือพัดเรื่อยเป็นแนวเป็นทางไปไม่ขาดสาย นักศึกษาคิดว่ากระแสก็คือกระแสน้ำ ทำให้ความหมายของคำแคบลงและสื่อความไม่ชัดเจน

6. การใช้ข้ออนุพากย์คุณศัพท์ไม่ถูกต้อง
จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้ข้ออนุพากย์คุณศัพท์ไม่ถูกต้องมีทั้งหมด 8 ครั้ง เกิดจากสาเหตุที่นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ไทยยังไม่มาก เช่น

“เราควรไปเที่ยวที่เมืองที่จะหิมะตก”

นักศึกษายังไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับการเรียงคำในประโยคภาษาไทย จึงทำให้ข้ออนุพากย์คุณศัพท์ที่ใช้ในนามวลีไม่ถูกต้อง ในที่นี้ ควรแก้เป็น “เมืองที่จะหิมะจะตก”

จากลักษณะข้อผิดพลาดทั้ง 6 ประเภทดังกล่าว จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีของนักศึกษาจีนมีทั้งหมด 220 ครั้ง

เอกสารอ้างอิง

- [1] อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2548). *ภาษาในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [2] Lado, Robert. (1957). *Linguistics Across Cultures : Applied Linguistics for Language Teachers*. Ann Arbor: The University of Michigan Press.
- [3] Selinker, L. (1977). “Interlanguage.” *In Error Analysis*. Singapore: Singapore off Printing Ltd.

ข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีของนักศึกษาจีนที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำผิด มีจำนวน 67 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.45 รองลงมาคือ การใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบท มีจำนวน 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.36 ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ การใช้ข้ออนุพากย์คุณศัพท์ไม่ถูกต้อง มีจำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.64

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการเรียนการสอน

ครูผู้สอนสามารถใช้งานวิจัยนี้เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดหรือวางแผนการสอนในการเรียนการสอนเรื่องนามวลีภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีน

2. ข้อเสนอแนะต่อการวิจัย

2.1 ควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาไทยของนักศึกษาชาติอื่น

2.2 ควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดประเด็นอื่นในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน